

[K. B. Andersen.]

Den tendens må vel netop være kærkommen på pressens område.

Når jeg fører spørgsmålet om pressens vilkår frem i denne debat, er det for at henstille til den højtærede statsminister, der så ofte har vist sin varme interesse for pressens liv og problemer, at tage initiativet til en undersøgelse — selvfølgelig i intimt samarbejde med pressens folk — af, hvad der kan gøres for at prøve at standse bladdøden og så vidt muligt sikre en fri og uafhængig presse over hele landet og dækkende de forskellige meninger, der nu engang findes i dette land. Vi har i dag end ikke én avis pr. husstand i landet. Derfor er situationen også for alvorlig til, at hele spørgsmålet kan afvises med nogle slagord om stat og ufrihed, sådan som det hidtil ofte er sket i debatter om denne sag.

Spørgsmålet er i al sin enkelthed: betragter vi pressen alene som en privat forretning, der må være underkastet den økonomiske konkurrences ofte ubarmhjertige love, love, der i alle tilfælde ikke sorterer efter kvalitet eller alsidighed, men efter økonomisk udbytte? Eller ser vi på pressen som et vigtigt, ja, et afgørende led i vor frie folkeoplysning og vor frie kulturformidling? Jeg mener, vi bør anlægge den sidste betragtning — og så handle derefter.

Lis Groes: Flere af de ærede medlemmer har beskæftiget sig med spekulationen i jord — og med rette. Samfundet foretager investeringer i veje, broer, byer og egnsplanlægning, og det kan ikke være rimeligt, at den derigennem skabte værdiforøgelse tilfalder tilfældige ejere af jorden.

Det ærede medlem hr. Juul Madsen fremhævede i sit indlæg det glædelige i et friskt initiativ fra sognerådsformanden i Greve-Kildebrønne kommune. Det er jo altid opmuntrende, når man fra konservativ side anerkender et friskt initiativ. Det kneb noget mere, da regeringen udviste et sådant friskt initiativ. Jeg tænker bl. a. på lovforslaget om salg af jord i offentlig eje, der blev fremsat for 2 år siden, men som faldt på stengrund.

Lovforslaget om planlægningen af Køge Bugt-området måtte igennem to samlinger og meget langstrakte udvalgsbehandlinger, før det lykkedes at få det ført igennem, og

endda var det ærede medlem hr. Juul Madsen og hans parti imod den bestemmelse, hvorigennem det sikredes kommunerne i området, at de kunne erhverve jord og modtage støtte dertil fra det offentlige. Det er jo glædeligt, hvis udviklingen i mellemtiden skulle have bevirket, at det ærede medlem og hans parti i dag har ændret opfattelse og kan se, hvor nødvendigt det har været at række kommunerne en hjælpende hånd.

Men det ærede medlem hr. Holger Eriksen har ret i, at det haster med at klare disse problemer. Man sælger i dag grunde, f. eks. i Køge Bugt-området, til 8-9 gange ejendomsskyldvurderingen. Jeg ved ikke, hvorledes disse 10 000 kr. pr. grund i Greve kommune forholder sig til ejendomsskylden, men rørende billigt forekommer det mig ikke at være, når man tager i betragtning, at det drejer sig om jord, hvoraf radiserne lige er trukket op. Det er samfundet, der gennem investering giver jorden beliggenheds- og brugsværdi; det må derfor være rimeligt, at samfundet får bedre hold på prisudviklingen, og dette kan næppe opnås, medmindre man sikrer det offentlige forkøbsret til jorden i områder under byudvikling og giver mulighed for ekspropriation.

Min konklusion af disse betragtninger må derfor blive, at det ikke er nok alene at udarbejde planer, hvad enten det drejer sig om egns- eller byplaner. Hånd i hånd med dette arbejde må gå planer for at sikre dispositionsret over jorden til priser, der er overkommelige. Det ville være lykkeligt, om man kunne komme i gang med dette, således at jordkøbene kunne komme før i stedet for efter planernes fremkomst.

Storgaard: Det foreliggende forslag til finanslov har efter min opfattelse den samme skavank som kommunale budgetter, at man budgetterer indtægterne for lavt og udgifterne i overkanten. Jeg ved ikke, om det er folketinget, der har lært kommunerne det forhold. Der er ingen tvivl om, at når dette finanslovsforslag kommer til at foreligge som regnskab, skal det nok vise sig at have holdt og måske give et langt større overskud end det sidst aflagte regnskab.

Vi ved alle, at arbejdere og tjenestemænd